

ὁμοιάζε με ψήκτραν, ἔκοψεν αὐτόν, καὶ ἔβαψε τὸ πρόσωπον, τὰς χεῖρας καὶ τὸν λαϊμόν διὰ βαφῆς, ἣν ὁ ἴδιος κατεσκεύαζεν.

Ἰνα δὲ ἡ μεταμόρφωσις ᾗ πλήρης, κατάρθωσε μετὰ πολλὰς ἀσκῆσεις, νὰ δώσῃ εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ ἀσιατικὴν φυσιογνωμίαν.

Οὕτω μεταμορφωμένοι οἱ δύο μόνοι ἐναπομείναντες φίλοι τοῦ δυστυχοῦς μνηστῆρος τῆς Θηρεσίας κατήλθον ἐν ἀληθῇ μεγαλοπρεπεῖ πομπῇ εἰς τὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον».

Αἱ ἐφημερίδες ἀνήγγειλον ὅτι ὁ Ναβᾶβ τῆς Βαχώρας εὐρίσκετο εἰς τὴν πόλιν των, ἀλλ' οὔτε ἡ ἀστυνομία οὔτε τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν ὑποπεύθησαν ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦτο κατεῖχε πλαστὴν ἀρχοντίαν.

Ὁ χρυσός, ὃν ἔδαπάνᾳ, ἦτο πρώτης ποιότητος, ὁ δὲ βίος, ὃν διῆγε, δὲν ἦτο τοιοῦτος ὥστε νὰ καταστήσῃ αὐτὸν ὑποπτον εἰς τὴν γαλλικὴν Κυβέρνησιν.

Ὑπῆρχον ἴσως εἰς Παρισίους δύο ἢ τρεῖς πρόην ἀποικιακοὶ ὑπάλληλοι, οἵτινες ἠδύναντο νὰ εἰπῶσιν ὅτι δὲν ὑπῆρχε Ναβᾶβ τῆς Βαχώρας, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι ἡ Βαχώρα εἶνε μία ἐκ τῶν δύο ἐπαρχιῶν, αἵτινες σχηματίζουν τὴν χώραν τοῦ Πονδιχερῆ. Τοῦτο ὅμως ἦτο μικρὸς κίνδυνος, εἰς ὃν ὁ γέρον Λεκὸκ ἠδύνετο νὰ ἐκτεθῇ, διότι, διὰ λόγους, οὓς αὐτὸς ἐγίνωσκεν, ἐπεθύμει νὰ πιστεῦσιν ὅτι ἠγνόει τὴν ἀγγλικήν· διὰ τοῦτο, δὲν ἠδύνετο νὰ εἰπῇ ὅτι κατήγετο ἐκ τῶν κτήσεων τῆς Μεγάλης Βρεταννίας.

Δὲν ἦτο ἐπίσης τυχαία ἡ ἐκλογή τοῦ «Μεγάλου Ξενοδοχείου» ὡς διαμονὴ αὐτοῦ, ἔνθα κατεῖχεν εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον πολυτελέστατον καὶ εὐρὺ ἐνδιαίτημα.

Ἐντὸς τοῦ ἀπεράντου τούτου ξενωνος συναντῶνται ὁδοί ποιοὶ ὅλων τῶν ἐθνῶν, καθ' ὅλους δὲ τοὺς διαδρόμους καὶ τὰς κλίμακας ὑπάρχει κίνησις ἀδιάκοπος, ἥτις ἐπιτρέπει εἰς τοὺς οἰκήτορας βεβαίως νὰ συγχέωνται ἐν τῷ πλήθει ὅπως ἐξέλθωσι καὶ εἰσέλθωσιν.

Ἐκ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἐγκαταστάσεως αὐτοῦ, ὁ Ναβᾶβ ἐδήλωσεν εἰς τοὺς ἀρμοδίους, ὅτι δὲν ἤθελεν οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ ξενοδοχείου νὰ διέρχωνται τὸν ἀντιθάλαμόν του, καθόσον ἠγνόει νὰ ὑπηρετῇται ἀποκλειστικῶς ὑπὸ τοῦ μαύρου οἰκονόμου αὐτοῦ, ὃν ἐκόσμησε διὰ τοῦ ὀνόματος Ἀλῆ.

Ἐκαστος γινώσκει ὅτι οἱ Ἀσιανοὶ πρίγκιπες δὲν ἐπιτρέπουσιν εὐχαρίστως ἵνα οἱ ἄπιστοι προσεγγίζωσι τὰ ὑψηλὰ αὐτῶν ὑποκείμενα, διὰ τοῦτο οὐδεὶς ἐξεπλάγη ἐκ τῆς ἀσυνήθους ταύτης διδασχῆς.

Ταῦτοχρόνως ὁ Πιεδούσης ἀνοίξας ὅπας διὰ τρυπάνης ἐπὶ τῶν θυρῶν καὶ τῶν διαφραγμάτων, ἀπεκατέστησεν εὐφυῶς σύστημα ἐπισκοπῆς, ὅπερ ἐπέτρεπεν αὐτῷ νὰ βεβαιουῖται ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐὰν ἡ διάβασις ἦτο ἐλευθέρᾳ, ἥτοι ἐὰν ἦτο ἐκτεθειμένος ν' ἀπαντήσῃ τινὰ εἰς τὸν διάδρομον.

Χάρις εἰς τὰς προφυλάξεις ταύτας, ὅταν

εἶχεν ἀνάγκην νὰ μεταμορφωθῇ εἰς Γάλλον, ἠδύνατο, ἄνευ κινδύνου ν' ἀναγνωρισθῇ, νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ἐνδιαίτηματος καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ βουλευτάρειον.

Ὁ τρόπος, δι' οὗ ἐπανάρχετο, δὲν ἦτο τούτου περιπλοκώτερος.

Εἰσῆρχετο ἐν τῷ ξενοδοχείῳ διὰ τρόπου ὅλων ἀδιαφόρου, καὶ ἀνῆρχετο ἐπὶ τοῦ πρώτου ὀρόφου.

Ἐκεῖ, ἐὰν ἀπῆντα ἀνθρώπους ἐπὶ τοῦ διαδρόμου, προσεποιεῖτο ὅτι ἀνῆρχετο ἐπὶ τῶν ἀνωτέρων ὀρόφων, ἐὰν δέ, τοῦναντίον, ὁ διάδρομος ἦτο ἔρημος, διηυθύνετο ταχέως πρὸς τὴν θύραν τοῦ ἐνδιαίτηματος τοῦ Ναβᾶβ, ἠνέψγεν αὐτὴν διὰ κλειδός, ἣν εἶχε πάντοτε ἐν τῷ θυλακίῳ του, καὶ ἐξηφανίζετο, ἵνα ἐμφανισθῇ μετ' ὀλίγον μαῦρος ὡς ἔθενος καὶ ἐνδεδυμένος κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἰνδῶν.

Δὲν ἠδύνατο μόνον νὰ μεταμφιεσθῇ εἰς μάγγαν ἢ εἰς ἐργάτην, ὅπως ἔπραττε τοῦτο ἄλλοτε ἵνα παρακολουθήσῃ τὸν βωβόν. Οἱ πενιχρῶς ἐνδεδυμένοι δὲν εἶνε δεκτοὶ ἐν τῷ πλουσίῳ ξενοδοχείῳ, ἐξ οὗ κατέρχονται οἱ ἐκατομμυριοῦχοι τῶν δύο κόσμων.

Ὅθεν ὁ Πιεδούσης ἦτο ἡναγκασμένος νὰ ἐκλέγῃ κοσμίους ἱματισμούς, ἀλλ' ἐν τούτοις ἐκράτει ἐν τῇ πόλει εἰς τὴν διάθεσιν του οἴκημα, ἐν ᾧ, ἐν περιπτώσει ἀπολύτου ἀνάγκης, τῷ ἦτο εὐχερὲς ν' ἀνταλλάξῃ τὸν κόσμιον ἱματισμὸν αὐτοῦ με πενιχρὰ ἐνδύματα.

Ὁ γέρον Λεκὸκ ἠδύνετο καὶ αὐτός, ἂν ἤθελε, νὰ κάμῃ χρῆσιν τῶν ἰδίων μέσων, ἀλλ' ἐπρωτίμα νὰ μένῃ πάντοτε Ναβᾶβ, καθόσον δὲν εἶχεν εἰσέτι λάβει ἀνάγκην ν' ἀλλάξῃ τὸ πρόσωπον, ὅπερ τασοῦτον ἐπιτυχῶς ὑπεκρίνετο.

Ἄλλως τε ἄχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης τὰ πραγματικά ἔβαινον κατ' εὐχὴν, ἦτο δὲ κυρίως εὐχарιστημένος ἐκ τῆς παρελθούσης ἐφεσπερίδος.

— Λοιπόν, ἀρχηγέ, εἶπεν αὐτῷ ὁ Πιεδούσης, εἰσθε τῆς ιδέας ὅτι πρέπει ν' ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὸν Τολβιάκ;

— Νομίζω, δὲν εἶμαι ὅμως ἀκόμη βέβαιος. Δὲν εἶμαι βέβαιος παρὰ μόνον δι' ἓνα πρᾶγμα, ὅτι εἶνε δηλαδὴ σύμφωνος μετὰ τὴν Ἀραβέλαν Δίσνεϋ. Τὸν ἤκουσα νὰ τῆς λέγῃ, ἀγγλικά: «Ὑπάρχουν νέα»· καὶ αὐτὸ με κάμνει νὰ εἶμαι περισσότερο εὐχαριστημένος, ὅτι ἐπέρασα ὡς Ναβᾶβ τῶν Γαλλικῶν κτήσεων. Ἐὰν ὁ Τολβιάκ ὑπέπτευεν ὅτι ἐννοῶ τὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν ὀμιλεῖ πρὸς τὴν κυρίαν, θὰ ἦτο πολὺ ἐπιφυλακτικὸς, ἐνῷ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τρέχει τὸν κίνδυνον νὰ προδοθῇ.

— Τότε λογαριάζετε νὰ τὸν ἔξανδητε;

— Ὅσον τὸ δυνατόν συχνότερα, διότι τὸ ἀγγίστρι, τὸ ὅποιον τοῦ ἔρριξα, τὸ ἐδάγκασε καλὰ. Τώρα εἶνε πεπεισμένος, ὅτι ἦλθα εἰς τὴν Γαλλίαν ὅπως ζητήσω τοὺς κληρονόμους τοῦ λοχαγοῦ Ὁ-Σολιβᾶν, διὰ νὰ κληροδοτήσω εἰς αὐτοὺς τὴν περιουσίαν μου. Μοὶ ὑπεσχέθη νὰ μοῦ συστήσῃ ἓνα ἀνθρώπον, ὁ ὁποῖος θ' ἀναλάβῃ νὰ τοὺς ἀνακαλύψῃ. Ὁ ἀνθρώπος θὰ εἶνε αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ θὰ τὸν πάρω ἀπὸ κον-

τά. Κάτι μοὶ λέγει ὅτι τὸ μυστικὸν τῆς ζωῆς τοῦ Τολβιάκ ὑπάρχει εἰς τὴν ἐπιδίωξιν τῆς κληρονομίας αὐτῆς.

— Λοιπόν, ἂν εἶνε ἔτσι, βέβαια οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι τῆς Λόντρας δὲν εἶνε πολὺ δυνατοί. Ἄν εἰσθε εἰς τὴν θέσιν του, βέβαια δὲν θὰ ἐκάθεσθε νὰ πῆτε τὰς ὑποθέσεις σας εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀσφαλείας.

— Ὁ Τολβιάκ ἐφοβεῖτο μήπως παρατηρήσουν εἰς τὴν ἀστυνομίαν ὅτι ἐργάζεται διὰ λογαριασμὸν του καὶ τοῦ παρεμβάλλουν προσκόμματα. Ἄλλως τε ἐφάνη ἐπιφυλακτικὸς καὶ δὲν μοὶ εἶπε περισσότερα, ἀφ' ὅ,τι ἤθελε νὰ μοῦ εἰπῇ, δι' αὐτὸ ἕως τώρα δὲν ἤξεύρω πολλὰ πράγματα. Ἐν τούτοις μία σύμπτωσης με ἐξέπληξε. Ὁ Ὁ-Σολιβᾶν, οἱ κληρονόμοι αὐτοῦ, ἡ παλλακίς τοῦ Τολβιάκ καὶ ἡ δολοφονηθεῖσα γυναῖκα, εἶνε ὅλοι Ἀγγλοὶ. Καὶ αὐτὸς ὁ Τολβιάκ εἶνε Ἀγγλος κατὰ τὸ ἥμισυ. Κατὰ πρῶτον θὰ διευκρινίσω τὴν γενεαλογίαν τοῦ λοχαγοῦ, καὶ ἐὰν παραδείγματος χάριν, ἀνακαλύψω ὅτι ἡ Μαρία Φασίτ κατὰγεται ἐξ αὐτοῦ, τὰ λοιπὰ θὰ ἔλθουν μόνα των.

— Κατὰ δυστυχίαν, εἶπε στενάχας ὁ Πιεδούσης, εἰς τὴν Λόντραν δὲν ἠμπόρεσαν νὰ σᾶς πληροφορήσουν ἐπάνω εἰς αὐτὸ τίποτε.

— Εἰς τοὺς Παρισίους πρέπει νὰ ζητήσωμεν, εἶπεν ἀποτόμως ὁ ψευδὴς Ναβᾶβ... Εἰπέ μοι διὰ τὸν Λουδοβίκον. Τὸν εἶδεν ὁ Πήγασης;

[Ἐπεται συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

Εἰς τὸ προσεχές:

Εἰς τὸ ΒΑΡΑΘΡΟΝ

Ἰσπανικὸν Λιγνῆμα Catulle Mendès

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἡ ἀλλαγὴ τῆς προσωπικότητός της ἦτο θαυμασίως εὐκολὸς πρὸς ὑπόκρισιν! Ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ Λαΐδη Ζάνετ ἐθέλχθη ἐκ τοῦ θαμβωτικοῦ θελήγτρου τῆς εὐγενοῦς καὶ ἀκτινοβολούσης μορφῆς της.

Δὲν ἐχρειάσθη μάλιστα ἡ Μέρση οὔτε νὰ παρουσιάσῃ τὴν κλαπείσαν ἐπιστολήν, οὔτε καὶ νὰ τοῦλάχιστον νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἣν ἐκ τῶν προτέρων τόσον καλῶς ἀπεστήθισεν ἱστορίαν ἐκ τοῦ ἡμερολογίου.

Ἡ γῆραια εὐγενὴς δέσποινα ἔθεσε κατὰ μέρος τὴν ἐπιστολήν, χωρὶς νὰ τὴν ἀναγνώσῃ, καὶ ἐσταμάτησε τὴν ἱστορίαν ἀπὸ τῶν πρώτων λέξεων.

— Ἡ μορφή σας εἶνε ἡ καλλιτέρα καὶ ἐνθερμότερα σύστασίς σας, ἀγαπητῇ μου· ὁ πατήρ σας δὲν δύναται ποσῶς νὰ σᾶς μεμψῇ, ὅτι δὲν εἶπετε καὶ σεῖς κατὰ τι παρουσιαζομένη.

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ὑποδοχὴ τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Μήπως δὲν ἦτο φύσεως τοιαύτης, ὥστε νὰ πιστοποιῇ ἐν ἑαυτῇ ψευδῶς τὴν Χάριτα Βράδον ἐν τῇ εἰδεχθεῖ ἐκείνῃ ὑποκρισίᾳ καὶ ἀπάτῃ; Καὶ οὔτε ἡ πείρα τῇ ἔλειπεν.

Εἶχεν ἐπιμελέστατα ἀναγνώσει, τὸ ἐν Ρώμῃ γραφὲν ἡμερολόγιον, ἐγνώριζε τὸν Καναδᾶν, καὶ συνεπῶς ἀπεκρίθη εὐχερῶς εἰς ὅλκας τὰς σχετικὰς ἐρωτήσεις περὶ τῆς ἀσθενείας τοῦ συνταγματάρχου Βράδον, ὅς τῇ ἀπέτεινεν ἡ προστάτριά της. Αἱ ἀπαντήσεις της ἦσαν ἐκ τῶν προτέρων προητοιμασμέναι.

Δὲν ἐλέγχθη ποτὲ σφαλεῖσα.

Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, ἐν Γερμανίᾳ ἐπὶ κλίνης νοσοκομείου, ἡ γυνὴ Χάρις Βράδον ἐπανέκτα βραδέως καὶ ὀδυνηρῶς τὴν ζωὴν.

Ἡ ψευδὴς χάρις Βράδον εἶχε παρουσιασθῇ καὶ συστηθῇ εἰς τοὺς φίλους τῆς Λαίδης Ζάνετ, ὡς ἐξ ἀγχιστείας συγγενῆς τῆς οἰκοδεσποίνης τοῦ μεγάρου Ροῦ.

Κατὰ τὰ λοιπὰ, μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, οὐδὲν περιστατικὸν εἶχεν, ἐπέλθει ὅπερ νὰ δώσῃ αὐτῇ τὴν ἀμυδροτέραν ὑπόνοιαν, ὅτι ἡ Χάρις Βράδον δὲν ὑπῆρξε ποτὲ γυνή, ἥτις ν' ἀπέθανεν ἀσφαλῶς καὶ νὰ ἐτάφη ἀσφαλέστερον.

Ὅσον μακρὰν καὶ ἂν ἐπεσκόπει τὰ περὶ αὐτὴν, οὐδὲν ἀνίχνευσε τὸ ἀνησυχητικόν... Ἐμελλε νὰ ζήσῃ ἐν πληρεστάτῃ ἀσφαλείᾳ ὑποκατασταθεῖσα εἰς τὴν ζωὴν ἄλλαν, ἐὰν ἡ συνείδησις ἤθελε τῇ τὸ ἐπιτρέψῃ. Θὰ ἦτο σεβαστή, θὰ διεκρίνετο, θὰ τὴν ἡγάπων ἐν τῇ θέσει, ἣν τόσον θρασέως διὰ δόλου εἶχε σφετερισθῇ.

Ἡ γέρθη τῆς τραπέζης ἀποτόμως καὶ αἰφνιδίως.

Ὅλη της ἡ ἐπιμέλεια, ὅλαι της αἱ προσπάθειαι ἔτεινον εἰς τὸ ν' ἀπαλλαγῇ τῶν κατατρυχουσῶν αὐτὴν ἀναμνήσεων.

Καὶ ἐπειδὴ τὴν ἐδίωκον ἀκόμη τὴν στιγμήν ἐκείνην, ἔφευγε πρὸ αὐτῶν.

Ἡ μνήμη της ἦτο ἡ ἀνοικτειρμονεστέρα αὐτῆς ἐχθρά, τὸ μόνον δὲ καθ' ἑαυτῆς ἀνακουφιστικὸν καταφύγιον ἦτο ἀλλαγὴ ἐνασχολήσεως καὶ ἀλλαγὴ θέσεως.

— Δύναμαι νὰ ὑπάγω εἰς τὸ θερμονήπιον, Λαίδη Ζάνετ; ἠρώτησε.

— Βεβαίως, ἀγαπητόν μου τέκνον.

Ἐκείνη ἔχαιρέτισεν εὐσεβάστως τὴν προστάτιδά της... προσέβλεψεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὸν Ὁράτιον Δεχόλτ μὲ ἥμερον περισήλωσιν πλήρη συμπαθείας... καὶ διελθοῦσα βραδέως τὴν αἵθουσαν εἰσῆλθεν εἰς τὸν χειμερινὸν κήπον.

Ὁ Ὁράτιος τὴν ἠκολούθησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μετὰ παραδόξου ἐκφράσεως θαυμασμοῦ μεμιγμένου μετ' ὀργῆς.

Ὅταν ἔπαυσε νὰ τὴν βλέπῃ, ὁ θαυμασμὸς ἐξηφανίσθη, ἀλλ' ἡ ὀργὴ ἔμεινε.

Τὸ πρόσωπον τοῦ νέου συνεστάλη καὶ συνέσπασε τὰς ὀφρὺς· κατόπιν διέμεινε σιωπηλὸς μὲ τὴν περόνην ἀνὰ χεῖρας, λησμονῶν καὶ οὗτος ἐπίσης νὰ τρώγῃ.

— Ὀλίγον κρεατόπηκταν γαλλικὴν, Ὁράτιε; εἶπεν ἡ Λαίδη Ζάνετ.

— Ὅχι, εὐχαριστῶ.

— Τότε ὀλίγον ὀρνίθιον;

— Ὅχι, οὔτε ὀρνίθιον.

— Τίποτε δὲν σᾶς ἀρέσει λοιπόν;

— Θὰ πῶ, ἐὰν ἔχετε τὴν καλωσύνην, νὰ μοι τὸ ἐπιτρέψετε.

Ἐπλήρωσε τὸ ποτήριόν του, πέμπτην ταύτην φοράν, διὰ βουργονδικοῦ οἴνου, καὶ τὸ ἐκένωσεν ἀπνευστί.

Οἱ διαπεραστικοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς Λαίδης Ζάνετ τὸν ἐπετήρουν μετ' εἰρωνος προσοχῆς. Ἡ γλῶσσα τῆς Λαίδης Ζάνετ ἦτο ὀξεῖα ὡς βελόνη· εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ λέγῃ εἰλικρινῶς πᾶσαν τοῦ πνεύματος της ἐμπνευσιν.

— Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Κένσιγκτον φαίνεται ὅτι δὲν σᾶς ἀρέσει, νέε μου φίλε, ὑπέλαβεν. Ἀφ' ἧς σᾶς φιλοξενῶ, δὲν παύετε νὰ πληροῦτε τὸ ποτήριόν σας καὶ νὰ κενώνετε τὴν σιγροθήκη σας. Κακὸν τοῦτο σημεῖον δι' ἐνὰ νέον. Ὅταν ἀφίχθητε ἐνταῦθα, ὑπεφέρατε ἀκόμη, εἶνε ἀληθές, ἐκ τοῦ τραύματος. Ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σας δὲν θὰ ἐξετιθέμην νὰ δεχθῶ μίαν σφίξαν μόνον καὶ μόνον, ὅπως δυνηθῶ ν' ἀντιληφθῶ τόσον ἀκριβῶς τὴν μάχην, ὥστε ν' ἀποστείλω λεπτομερῆ τὴν περιγραφὴν της εἰς τὴν ἐφημερίδα. Ἀλλὰ παραδέχομαι ὅλας τὰς ὀρέξεις. Μήπως ὑποφέρετε ἀκόμη ἐκ τῆς πληγῆς σας;... Εἴθε ἀσθενής;

— Ποσῶς.

— Ἐχετε δυσθυμίαν;

Ὁ Ὁράτιος Δεχόλτ ἀφῆκε νὰ πέσῃ ἡ περόνη του ἐντὸς τοῦ πινακίου του καί, μὲ τοὺς ἀγκῶνας ἐστηριγμένους ἐπὶ τῆς τραπέζης:

— Τρομερόν! εἶπεν.

Ἡ μακροθυμία τῆς Λαίδης Ζάνετ ἦτο μεγάλη, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀνευ ὀρίων· συνεχῶς ὅλας τὰς πλάνας καὶ ὅλα τὰ σφάλματα, ἀλλ' οὐδέποτε ἐπέτρεπε παράβαιν τῶν καλῶν τρόπων.

Ὅθεν ἔλαβε τὸ ὄργανον τῆς διορθώσεως, ὅπερ εὐρίσκετο πλησιέστερον αὐτῆς... ὅπερ ἦτο τὸ κοχλιάριον... καὶ τὸ κατέφερεν ἰσχυρῶς ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ νεαροῦ της φίλου.

— Ἡ τραπέζά μου δὲν εἶνε τραπέζα Λέσχης, εἶπεν ἡ γηραιὰ δέσποινα. Σηκώσατε τὴν κεφαλὴν σας... μὴ παρατηρήτε τὴν περόνην σας... κυττάξατε ἐμέ. Δὲν ἐπιτρέπω εἰς οὐδέναν νὰ δυσθυμῇ εἰς τὸν οἶκόν μου. Τὸ θεωρῶ ὕβριν. Ἐὰν ἡ γαλιναικά ζωὴ, ἣν διερχόμεθα ἐνταῦθα, σᾶς ἀπαρέσκει, εἰπατέ το εἰλικρινῶς καὶ εὑρετε κατὶ τί νὰ εἰπῆτε. Ἐλπίζω ὅτι θ' ἀνακαλύψετε κἀνὲν θέμα πρὸς ὀμιλίαν... ἐὰν ἠθέλατε νὰ λάβετε τὸν κόπον πρὸς τοῦτο. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μειδιᾶτε... δὲν ἦτο ὁ σκοπός μου διὰ νὰ ἴδω τοὺς ὀδόντας σας... Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θέλω, εἶνε μία ἀπάντησις.

Ὁ Ὁράτιος κατωρθώθη ἐπὶ τέλους νὰ πεισθῇ, ὅτι ἡδύνατο νὰ εὕρῃ θέμα τι ὀμιλίας.

Καὶ ἐν πρώτοις ὁ μεταξὺ τῆς Γαλλίας καὶ Γερμανίας πόλεμος ἐξηκολούθει· ἡ ἐ-

φημερίς του τῷ εἶχεν αὐθις προτείνει τῇ ἐν αὐτῇ στρατιωτικῇ ἀνταπόκρισιν.

— Σᾶς παρακαλῶ μὴ μου ὀμιλεῖτε οὔτε περὶ ἐφημερίδων οὔτε περὶ πολέμου! ἀνέκραξεν ἡ Λαίδη Ζάνετ, μετὰ τινος ὀλως αἰφνιδίως παραφορᾶς, ἥτις δὲν ἦτο ποσῶς προσποιητὴ, ἀλλὰ πραγματικὴ ὀργὴ τὴν φορὰν ταύτην. Αἰσθάνομαι φρίκην πρὸς τὰς ἐφημερίδας! Ταῖς ἔχω ἀπγορεύσει τὴν εἴσοδον τῆς οἰκίας μου, καὶ τὰς θεωρῶ ὑπευθύνους τοῦ χυθέντος καὶ μέλλοντος ἐτι νὰ χυθῇ αἵματος κατὰ τὸν μεταξὺ Γαλλίας καὶ Γερμανίας πόλεμον τοῦτον.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ὁρατίου διηνοιγίσαν ὑπερμέτρως.

Ἡ γηραιὰ δέσποινα ὀμίλει σοβαρότατα.

— Πῶς δύνασθε λογικῶς νὰ ἰσχυρισθῆτε, ἠρώτησεν ἐκεῖνος, ὅτι αἱ ἐφημερίδες προὐκάλεσαν τὸν πόλεμον;

— Ὡ! εἶνε καθ' ὁλοκληρίαν δι' αὐτὸν ὑπεύθυνοι, ἀπεκρίθη ἡ Λαίδη Ζάνετ. Πῶς! δὲν ἐνοήσατε λοιπὸν ἀκόμη τὸν αἰῶνα ἐν ᾧ ζῆτε; Καὶ μήπως πράττει κἀνείς σήμερον τίποτε, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ πολέμου, χωρὶς νὰ ἐπιθυμῇ νὰ γράψωσι περὶ τούτου αἱ ἐφημερίδες; Καὶ τί δὲν γίνεται, ὅπερ νὰ μὴ τὸ γράφουν αἱ ἐφημερίδες; Τὰ πάντα. Κλίσις ὡς ρήματος: Ὑπογράφω εἰς κατάλογον συνδρομῆς φιλανθρωπικοῦ ἔργου· δίδεις μίαν διαμαρτύρησιν· ἀπαγγέλει ἕνα λόγον· ὑποφέρω· ἐκ τινος ὀδύνης· κἀμετε μίαν ἀνακάλυψιν, μεταβαίρουσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ νυμφεύονται. Λοιπὸν, ἐγὼ, σύ, ἐκεῖνος, ἡμεῖς, σεῖς ἐκεῖνοι, ὅλοι δὲν ἐπιδιώκομεν ἢ ἕνα καὶ μόνον σκοπόν... νὰ ἀσχοληθῶσι περὶ ἡμῶν, αἱ ἐφημερίδες. Βασιλεῖς, στρατιῶται, διπλωμάται... ὅλοι ἀνεξικρέτως ἀκολουθοῦσι τὸν γενικὸν κανόνα τῆς ἀνθρωπότητος. Ὅλοι ἀνεξαίρετως! Σᾶς τὸ λέγω σπουδαίως, πολὺ σπουδαίως ἐὰν αἱ ἐφημερίδες τῆς Εὐρώπης πᾶσαι εἶχον ἀποφασίσει νὰ μὴ κάμωσι τὸν ἐλάχιστον λόγον περὶ τοῦ Γαλλογερμανικοῦ πολέμου, ἔχω τὴν σταθερὰν καὶ ἐδραίαν πεποιθήσιν ὅτι πρὸ πολλοῦ ἤδη οὗτος θὰ εἶχε καταπαύσει ἐλλείψει ἐνθαυρόνσεως. Ἀς παύσῃ ἡ γραφὴ νὰ ὑμνῇ τὴν σπάθην καὶ ἀρέστως ἡ σπάθη θὰ ἐντεθῇ εἰς τὴν θήκην. Νὰ λείψῃ ἡ διατυμπάνισις τῶν γεγονότων, θὰ λείψωσι καὶ οἱ πόλεμοι.

— Αἱ ἰδέαι σας ἔχουσι τοῦλάχιστον τὴν ἀξίαν, ὅτι εἰσὶν εὐαρέστως νέαι καὶ δηκτικαί, Λαίδη Ζάνετ, εἶπεν ὁ Ὁράτιος, θὰ δυσηρεστεῖσθε, ἐὰν τὰς ἐβλέπετε ἐκτιθεμέναι εἰς τὸν τύπον;

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐκτύπησε τὸν νεαρὸν φίλον της μὲ τὰ ἴδια αὐτοῦ ὄπλα.

— Βεβαίως ὅχι! εἶπε. Δὲν ζῶμεν περὶ τὸ τέλος τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος; Σκέπτεσθε νὰ δημοσιεύετε, εἶπετε, τὰς σκέψεις μου εἰς ἐφημερίδα; Ἀλλ' ἂν ἔχετε λοιπὸν καὶ τὴν ἐλάχιστην συμπάθειαν πρὸς ἐμέ, σᾶς λέγω καὶ ἐγὼ, πράξατέ το καὶ μὲ μεγάλους χαρακτῆρας μάλιστα.

Ὁ Ὁράτιος ἠλλαξε θέμα ὀμιλίας.

— Μὲ μέμφεσθε ὅτι εἰμαι δυσθυμὸς,

υπέλαβε, καὶ φαίνεται πιστεύουσα, ὅτι ἡ δυσθυμία μου προέρχεται ἐκ τῆς ὄντως εὐαρέστου ζωῆς, ἣν διάγω παρ' ὑμῖν. Λοιπόν, ναί! οὐδὲν πλέον οὐδὲν ἔλαττον, ἀπέκαμα βαρυνθεὶς τοιαύτην ὑπαρξιν, Λαίδη Ζάνετ.

Ἐστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ θέρμοκῆπιον καὶ συνέσπασεν ἀπαξ ἔτι τὰς ὀφρὺς του.

— Διὰ νὰ εἶπω τὴν ἀλήθειαν ἐν μιᾷ λέξει, εἶπε, δὲν εἶμαι ποσῶς ηὐχαριστημένος ἐκ τῆς Χάριτος Βράδον.

— Τί ἔκαμε λοιπὸν ἡ Χάρις;

— Ἐπιμένει νὰ παρατείνῃ τὴν μνηστείαν μας, χωρὶς οὐδὲν νὰ τὴν καταπέισῃ νὰ μοὶ ὀρίσῃ τὴν χρονολογίαν τοῦ γάμου μας.

Ἦτον ἀληθές.

Ἡ Μέρση ἐστάθη ἀρκετὰ τρελλή, ὅπως τὸν ἀκούσῃ καὶ τὸν ἀγαπήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἦτο καὶ τόσον ἄτιμος ὥστε νὰ τὸν νυμφευθῇ.

Τρεῖς ἡ τέσσαρες περίπου μῆνες εἶχον παρέλθει, ἀφ' οὗτο ὁ Ὁράτιος, ἀναγκασθεὶς ἐκ τοῦ τραύματός του νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ θέατρον τοῦ πολέμου, εἶχεν ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀγγλίαν ἐγκατασταθεὶς παρὰ τῇ Λαίδῃ Ζάνετ Ρόυ.

Προσκληθεὶς νὰ φιλοξενηθῇ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὑπὸ τῆς Λαίδης Ζάνετ, — παρ' ἣ καὶ ἄλλοτε εἶχε διέλθει τὰς διακοπὰς του, ὅταν ἦτο μαθητής, — εἶδεν ἐαυτὸν ἐλευθεροννὰ διέρχεται ὡσάυτως πάσας τὰς ἀνιαρὰς ὥρας τῆς ἀναρρώσεώς του, τοῦτέστιν ὅλας τὰς ἡμέρας, ἀπὸ πρωῒας μέχρι ἐσπέρας, ἐν τῇ συντροφίᾳ τῆς Μέρσης.

Ἡ ἐντύπωσις, ἣν τῷ εἶχεν ἐμποιήσῃ ἡ νεαρὰ αὕτη γυνὴ ἐν τῇ γαλλικῇ καλύβῃ, εἶχε βαθμηδὸν αὐξήσει καὶ καταστῇ ἔρω.

Πρὸ τοῦ τέλους τοῦ πρώτου μηνὸς εἶχε κάμει τὴν ἐρωτικὴν του ἐξομολόγησιν, καὶ εἶδεν ὅτι δὲν τὴν ἀπηύθυνεν εἰς δυσήκοον οὐς.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ πλήρης εὐτυχία του τῷ ἐφάνετο ἀπλῶς ζήτημα χρόνου, καὶ μόνος ὤφειλε νὰ ἐμμένῃ εἰς τὸν σκοπὸν του, ὅπως φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα.

Ἐλαβε παρὰ τῆς Μέρσης ὑπόσχεσιν γάμου, ἀκουσίαν ὅμως.

Ὁ Ὁράτιος Δεχόλτ ἐπίστευσεν, ὅτι ὁ ἔρος του προσήγγιζεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ γάμου.

Ἀλλ' ὅσας καὶ ἂν κατέβαλε προσπάθειας, δὲν κατάρθωσε νὰ πείσῃ τὴν μνηστήν του, ὅπως τῷ ὀρίσῃ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου των.

Ποῖα κωλύματα ἠδύναντο νὰ τὸν παρκαλύσωσι;

Συγγενὴ δὲν εἶχεν ἐκείνη οὐδένα, δν νὰ συμβουλευθῇ.

Ἐπίσης οὔτε καμμίαν συγγενὴ πλὴν τῆς Λαίδης Ζάνετ· χάρις δὲ ἀκριβῶς εἰς τὴν συγγένειαν ταύτην, ἡ μήτηρ καὶ αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ὁρατίου ἦσαν ἔτοιμοι νὰ τὴν δεχθῶσιν ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ των μεθ' ὅλων τῶν τιμῶν καὶ τῆς ἀγάπης, ὧν ἦτο ἀξία.

Οὔτε ἐπίσης ὑπῆρχε χρηματολογικὴ τις βλέψις, ἥτις ἠδύναντο νὰ ὑπαγορεύσῃ εὐνοϊκωτέραν ἀναβολήν.

Ὁ Ὁράτιος ἦτο μονογενὴς υἱός, κληρονομήσας ἐκ τοῦ πατρὸς του εἰσόδημα ἐπαρκῶς μέγα, ὅπως τηρῇ ἀξιοπρεπῶς καὶ ἐντίμως τὸν βαθμὸν του.

Καὶ ἐκ τῶν δύο μερῶν λοιπὸν οὐδὲν ἠδύναντο νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς δύο νέους νὰ ἐνωθῶσι, μόλις αἱ συνήθεις διατυπώσεις ἤθελον πληρωθῇ.

Παρὰ ὅμως πάσας τὰ πιθανότητας ταύτας ὁ Ὁράτιος ἐσκέπτετο, ὅτι εἶχε πρὸ αὐτοῦ νὰ διανύσῃ μακρὸν ἔτι στάδιον ἐρωτικῆς προσδοκίας, ἀνευ οὐδενός λόγου, ἐξηγοῦντος καὶ δικαιολογοῦντος τὰς παραδόξους ταύτας ἀναβολὰς, ὥς ἐπροφασίζετο ἐν παραδόξῳ ἰδιοτροπίᾳ ἡ νεότης.

— Ἐννοεῖτε τὴν διαγωγὴν τῆς Χάριτος; ἠρώτησεν ἡ Λαίδη Ζάνετ.

Ἡ δ' ἐρώτησίς της ἐξεφράσθη διὰ φωνῆς οὐχὶ ὅλως ἀταράχου.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ

Διήγημα κατὰ τὸ Γαλλικόν.

[Τέλος]

Ἀπῆλθε τὴν τετάρτην πρωῒν ὥραν. Ὁ σύζυγός της, ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου ἐκοιμᾶτο εἰς μικρὰν τινα κενὴν αἴθουσαν μετὰ τριῶν ἄλλων κυρίων, ὧν αἱ σύζυγοι ἐπίσης ἐχώρευον.

Τῇ ἔρριπεν ἐπὶ τῶν ὤμων τὸ ἐπανωφόριόν της, χονδρὸν καὶ ἀπλοῦν ἐπανωφόριον, οὐτινος ἡ πτωχεῖα ἐφέρετο εἰς ἄμεσον ἀντίθεσιν πρὸς τὴν κομψότητα τῆς ἐνδυμασίας τοῦ χοροῦ. Τὸ ἐννόησεν ἐκείνη καὶ ἔσπευσε νὰ ἐξέλθῃ, ὅπως μὴ παρατηρηθῇ ὑπὸ τῶν ἄλλων κυρίων, τῶν ὁποίων τὰ βαρύτιμα ἐπανωφόρια ἦσαν εἰς πλήρη συμφωνίαν πρὸς τὸ περικαλυπτόμενον λεπτὸν μεταξινὸν ὕφασμα.

Ὁ Λουασέλ τὴν ἐκράτησε.

— Περίμενε λοιπὸν! Ὁὰ κρυώσης ἔξω. Πηγαίνω νὰ φωνάξω μίαν ἀμαξάν.

Ἐκείνη σπεύδουσα κατῆλθε ταχέως τὴν κλίμακα. Ἐξέρχονται εἰς τὸν δρόμον, ἀλλ' οὐδαμοῦ ἀμαξά, καὶ ἀναγκάζονται περὶ νὰ τραπῶσι πρὸς τὸν οἶκόν των.

Τέλος συναντῶσι καθ' ὁδὸν ὄχημα, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα τὴν νύκτα μόνον ἐμφανίζονται, φοβούμενα διὰ τὴν ἀθλιότητά των, τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Τοὺς ἔφερε μέχρι τῆς θύρας των, κατὰ τὴν ὁδὸν Μαρτύρων. Ἀνῆλθον σιωπηλοὶ Ἡ ἐορτὴ ἐτελείωσε δι' αὐτήν. Ἐκεῖνος δὲ ἐσκέπτετο ὅτι ἔπρεπε τὸ πρῶτ' νὰ εὐρίσκειται εἰς τὸ ὑπουργεῖον τὴν δεκάτην καὶ πάλιν.

Ἡ Μαρία πρὸ τοῦ κατόπτρου ἀποβαλοῦσα τὸ ἐπανωφόριόν της, ρίπτει τελευταῖον βλέμμα ὅπως ἴδῃ ἐκυτὴν ἐν τῇ

λαμπρότητί της. Αἴφνης ὅμως ἀφῆκε κραυγὴν.

Παρατηρεῖ καὶ ἀνακαλύπτει ὅτι τὸ κόσμημά της, τὸ λαμπρὸν ἀδαμάντινον περιδέραιον δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὸν λαιμόν της.

— Τί ἔχεις; τὴν ἐρωτᾷ ὁ σύζυγός της, ἐκδυόμενος ἡδῇ.

— Ἐχω ... ἔχω ... ἔχασα τὸ περιδέραιον τῆς κυρίας Φορεστιέ.

— Τί! ... Πῶς! ... ἔχασες; Δὲν εἶνε δυνατόν!

Σπεύδουσιν ἀναζητοῦντες εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ φορέματος, εἰς τὰ θυλάκια, πανταχοῦ τέλος, ἀλλὰ μάτην.

— Εἴσαι βεβαία ὅτι τὸ εἶχες ἀκόμη, ὅταν ἐφύγαμε ἀπὸ τὸν χορόν;

— Ναί, τὸ εἶδα μόνη μου, ὅταν κατεβαίναμε τῆς σκάλας.

— Ἄν τὸ ἔχανες εἰς τὸν δρόμον, θὰ ἀκούομεν τὸν κρότον. Μήπως ἔπεσεν εἰς τὴν ἀμαξάν;

— Μπορεῖ, πολὺ πιθανόν. Εἶδες τὸν ἀριθμὸν της;

— Ὁχι. Καὶ σὺ μήπως; ...

— Ὁχι.

Προσέβλεπον ἀλλήλους ἐκπληκτοί. Τέλος ὁ Λουασέλ ἐνεδύθη καὶ πάλιν.

— Πηγαίνω νὰ ἰδῶ εἰς τὸν δρόμον. Ποῦ 'ξέρει κανεὶς. Μπορεῖ νὰ τὸ εὕρῃ.

Ἐξῆλθεν. Ἐκείνη ἔμεινεν ἐνδεδυμένη, ἐργηγοροῦσα, ἀσθενής, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης δυνάμεως καὶ ἀνευ σκέψεως.

Ὁ σύζυγός της ἐπέστρεψε περὶ τὰς ἑπτὰ. Τίποτε!

Μετέβη εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἀστυνομίας, εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὅπως ὑποσχεθῇ ἀμοιβὴν διὰ τὸν εὐρόντα, εἰς τὰς ἐταιρίας τῶν μικρῶν ἀμαξῶν, πανταχοῦ τέλος ὅπου ὑπῆρχε πιθανότης, ἔστω καὶ ἡ ἐλαχίστη.

Ἡ σύζυγός του ἀνέμεινεν ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν αὐτὴν τρομερὰν κατάστασιν πρὸ τῆς φορικῶδους ταύτης συμφορᾶς.

Ὁ Λουασέλ ἐπανῆλθε τὴν ἐσπέραν ὡχρὸς, κεκοπιакῶς, ἀπελπισ.

— Πρέπει, εἶπε, νὰ γράψῃς εἰς τὴν φίλην σου ὅτι ἔσπασε κατὰ τι ἀπὸ τὸ περιδέραιόν της, καὶ τὸ ἔδωκες νὰ σοῦ τὸ ἐπισκευάσουν. Καὶ ἔτσι θὰ ἔχωμεν καιρὸν νὰ τὸ ζητήσωμεν.

Ἐγραψε καθ' ὑπαγόρευσιν του.

Ἡ ἐβδομὰς παρῆλθε καὶ οὐδεμίαν πλέον ἐλπίς ἔμεινεν. Ὁ Λουασέλ ἐφάνετο γηράσας ὁ ταλαίπωρος.

— Πρέπει νὰ φροντίσωμε νὰ τὸ ἀντικαταστήσωμεν, εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του.

Ἐλαβον τὴν θήκην του καὶ μετέβησαν εἰς τοῦ χρυσοχόου, οὐτινος τὸ ὄνομα εὐρίσκετο ἐντός.

— Δὲν ἐπώλησα ἐγὼ τὸ κόσμημα αὐτό, κυρία, εἶπεν, ἀφοῦ ἐξήτασε καλῶς, ἀλλὰ μόνον τὴν θήκην.

Ἐφυγον ἀπέλπιδες ἐκεῖθεν καὶ μετέβησαν ἄλλοῦ, ζητοῦντες ὁμοίον τι, καὶ τέλος μετὰ πολλὰς περιπλανήσεις εὗρον